

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 457/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **DEVILS, s. r. o.**, Platanová alej 2436, Komárno, IČO 36 547 344, zastúpenej advokátskou kanceláriou LÖWY & LÖWY s. r. o., Slowackého 56, Bratislava, v mene ktorej konajú advokátka a konateľka JUDr. Alexandra Löwy, PhD., LL.M., a advokát a konateľ JUDr. Jakub Löwy, PhD., LL.M., proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 4 Cb 70/2012-306 z 15. februára 2017, rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15 Cob 58/2017-331 z 28. novembra 2017 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obdo 49/2018 z 13. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. septembra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Cb 70/2012-306 z 15. februára 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Cob 58/2017-331 z 28. novembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Obdo 49/2018 z 13. júna 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozsudky okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je vedená pod sp. zn. Rvp 1657/2019 a v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky bola na obdobie od 26. apríla 2019

do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu konanom 16. decembra 2020 na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3.1 rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Rastislav Kaššák (predseda senátu), Jana Baricová a Miloš Maďar. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutých rozsudkov vyplýva, že sťažovateľka vystupovala vo veci samej v procesnom postavení žalovanej proti žalobkyni obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), o zaplatenie 152 556,59 eur s príslušenstvom z titulu zaplatenia škody vzniknutej žalobkyni v dôsledku nezákonného odberu plynu v mieste sídla sťažovateľky (v mieste sídla sťažovateľky bol zistený nezákonný odber plynu v období od 6. januára 2010 do 18. októbra 2010 a tiež od 19. marca 2011 do 6. júna 2011, pozn.).

5. Ako prvoinštančný súd vo veci rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom, ktorým uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu v sume 135 133,64 eur, ako aj 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 117 638,93 eur od 17. novembra 2010 do zaplatenia, ako aj 9,50 % ročný úrok z omeškania zo sumy 17 494,71 eur od 23. júla 2011 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní po právoplatnosti napadnutého rozsudku. Zároveň konanie v časti o zaplatenie istiny v sume 17 422,95 eur a zvyšku úrokov z omeškania zastavil (počas konania žalobkyňa svoj návrh v tejto časti zobrala späť s poukazom na právoplatný trestný rozkaz okresného súdu č. k. 11 T 57/2012-236 z 18. apríla 2012, ktorým jej bol priznaný nárok na náhradu škody v sume 2 697,99 eur a tiež s poukazom na neskôr žalobkyňou predložený modifikovaný výpočet škody, pozn.) a sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobkyni 100 % náhrady trov konania. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie (proti jeho výroku, ktorým jej bola uložená povinnosť na plnenie zostatku istiny spolu so špecifikovaným príslušenstvom, ako aj proti výroku o náhrade trov konania, pozn.). O podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd svojím napadnutým rozsudkom, a to tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu (v časti napadnutej odvolaním, pozn.) potvrdil a žalobkyni zároveň nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu následne podala sťažovateľka dovolanie [prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľka videla v tom, že krajský súd sa ako súd odvolací pri posudzovaní znaleckého posudku (pokiaľ ide o viazanosť jeho závermi, pozn.) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zároveň prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP mala byť daná tým, že dovolacím súdom nebola dosiaľ riešená otázka spôsobu určenia výšky skutočnej škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu podľa § 59 ods. 2 a 3 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike

a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon o energetike“). Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky zamietnuté.

7. Najvyšší súd zamietnutie dovolania sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu v podstatnom odôvodnil takto:

7.1 K sťažovateľkou uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (pokiaľ ide o preskúvanie správnosti záverov znalca vyslovených v znaleckom posudku, pozn.) uviedol, že v tejto časti nejde o právnu otázku, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP a ako to definovala judikatúra najvyššieho súdu. Dodal, že sťažovateľka sa domáhala prieskumu vykonaného dokazovania a hodnotenia dôkazov súdmi nižšej inštancie.

7.2 Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dosiaľ neriešená právna otázka, pozn.) najvyšší súd dovolanie ako nedôvodné zamietol. Poukázal pritom zároveň na to, že v čase po podaní dovolania sťažovateľky bola obdobná právna otázka, ako ju nastolila aj sťažovateľka, predmetom meritórneho dovolacieho prieskumu, a to v uznesení najvyššieho súdu č. k. 5 Obdo 32/2018 z 29. novembra 2018 (čo však nebránilo prípustnosti dovolania sťažovateľky, keďže v čase podania jej dovolania táto otázka ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, pozn.). V ďalšej časti napadnutého rozsudku sa najvyšší súd odvolal aj na závery svojho už uvedeného uznesenia a zároveň uviedol, že v posudzovanej veci bolo na základe skutkového stavu zisteného súdmi nižšej inštancie jasne stanovené, v akom období dochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu. Nebolo sporné, že sťažovateľka v predmetných obdobiach reálne odoberala plyn, no zároveň konštatovali, že výšku skutočne vzniknutej škody nebolo možné ustáliť ani na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, a to ani na základe výsledkov znaleckého dokazovania.

7.3 V tejto súvislosti dodal, že v predmetnej veci je skutkový stav odlišný od skutkového stavu, z ktorého vychádzal ústavný súd vo svojom uznesení č. k. IV. ÚS 137/2018 zo 14. februára 2018 (na ktorý v podanom dovolaní poukazovala sťažovateľka, pozn.). Uviedol, že predmetom tohto dovolacieho prieskumu nie je otázka určenia doby neoprávneného odberu plynu (preto nie je možné vychádzať zo záverov predmetného uznesenia ústavného súdu, pozn.). Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky dal najvyšší súd do pozornosti, že už v skoršom rozhodnutí vyslovil záver, že ak je v konaní preukázané, že odberateľ v rozhodnom období odoberal plyn meradlom s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii, vznikla mu povinnosť nahradiť dodávateľovi vzniknutú škodu vrátane ušlého zisku.

7.4 Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záverom, že skutočne vzniknutou škodou podľa § 59 ods. 2 zákona o energetike, ktorú je oprávnený vymáhať prevádzkovateľ distribučnej siete, je hodnota neoprávnene odobratého množstva zemného plynu a tiež náklady ním vynaložené v súvislosti s neoprávneným odberom, ktoré by mu inak nevznikli. Zároveň, že pre určenie výšky takto vzniknutej škody je podľa § 59 ods. 2 zákona o energetike nevyhnutné poznať presné množstvo odobratého plynu, ktoré je však možné určiť len určeným meradlom s platným overením bez porušenia zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii. Taktiež, že pre určenie skutočného množstva neoprávnene odobratého plynu nie je možné za objektívny a spoľahlivý podklad vzniknutej škody považovať údaj o spotrebe za predchádzajúce, prípadne nasledujúce obdobie, pretože ten nepreukazuje množstvo skutočne neoprávnene odobratého plynu za rozhodné obdobie. Dodal, že v § 59 ods. 2 zákona o energetike je zakotvená povinnosť

odberateľa plynu nahradiť skutočne vzniknutú škodu, ktorá má zohľadňovať množstvo skutočne odobratého plynu počas doby neoprávneného odberu.

7.5 Najvyšší súd tiež dospel k záveru, že ak prevádzkovateľ distribučnej siete, ktorý bol neoprávneným odberom plynu priamo poškodený, nemá objektívne možnosť zistiť množstvo skutočne odobratého plynu, tak ani znalecký posudok nemôže predstavovať objektívny a spoľahlivý podklad na vyčíslenie skutočne vzniknutej škody, ako to predpokladá § 59 ods. 3 zákona o energetike, pretože v takom prípade ani znalec nemôže určiť množstvo skutočne odobratého plynu. Uvedené platí rovnako pre neoprávnený odber plynu podľa § 59 ods. 1 písm. b), tak aj pre neoprávnený odber plynu podľa § 59 ods. 1 písm. d) zákona o energetike.

7.6 Preto najvyšší súd uzavrel, že vo veci konajúce súdy dospeli k správne právnemu záveru, že na účel vyčíslenia vzniknutej škody bolo potrebné použiť výpočet upravený v osobitnom právnom predpise, t. j. vo vyhláške Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 155/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu (ďalej len „vyhláška“), a tiež správne skonštatovali, že znalecký posudok v rozhodovanej veci nepredstavoval objektívny a spoľahlivý podklad na vyčíslenie skutočne vzniknutej škody.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutým rozsudkom namieta, že súdy sa v rámci odôvodnenia v dostatočnej miere nezaoberali ňou tvrdenými a interpretovanými skutočnosťami, a to aj s poukazom na vykonané dokazovanie. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu tiež namieta, že ústavne nekonformným spôsobom interpretoval § 59 zákona o energetike (v znení účinnom do 31. decembra 2011, pozn.) z hľadiska spôsobu určenia a náhrady skutočnej škody pri neoprávnenom odbere plynu. Za zrejmú svojvôľu považuje, že napriek skutočnosti, že viacerí znalci predložili vyjadrenie k možnej výške škody, resp. spôsobu jej určenia, tak sa súdy nevyjadřili k tomu, prečo vykonanému znaleckému dokazovaniu neuverili, resp. prečo konštatovali, že skutočnú škodu je možné určiť len postupom podľa § 59 ods. 3 zákona o energetike. Je toho názoru, že došlo k jednostrannému hodnoteniu dôkazov v jej neprospech. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namieta, že § 59 zákona o energetike (v znení účinnom do 31. decembra 2011, pozn.) interpretoval v rozpore so základným účelom tohto ustanovenia, ktorým nie je sankcionovanie, ale kompenzácia skutočne vzniknutej škody. Zároveň namieta závery najvyššieho súdu, že nie je možné považovať znalecký posudok za podklad na objektívne a spoľahlivé vyčíslenie skutočne vzniknutej škody (a je tak potrebné vychádzať z osobitného predpisu, t. j. z vyhlášky, pozn.), a tiež, že nie je v danom prípade možné prihliadať ani na údaje o spotrebe plynu za predchádzajúce alebo nasledujúce obdobie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými rozsudkami okresného súdu, krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu. Namieta ich nedostatočné odôvodnenie, ako aj svojvoľný a ústavnoprávne nekonformný výklad vo veci uplatneného § 59 zákona o energetike.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu:

10. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu primárne namieta, že sa v rámci odôvodnenia v dostatočnej miere, aj s poukazom na vykonané dokazovanie, nevysporiadali s ňou tvrdenými a interpretovanými skutočnosťami. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že využila svoje právo a proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý tak aj učinil vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým v odvolaní napadnutej časti potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. Zároveň sťažovateľka aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu využila svoje právo podať v tomto prípade mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť najvyšší súd ako súd dovolací. Dovolací súd podané dovolanie sťažovateľky posúdil ako prípustné a meritórne preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý potvrdil ako vecne správny. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľke bola v konaní pred všeobecnými súdmi (krajským súdom ako odvolacím súdom a najvyšším súdom ako súdom dovolacím, pozn.) poskytnutá ochrana jej práv, pretože v oboch prípadoch došlo zo strany vo veci konajúcich súdov k meritórnemu preskúmaniu odvolaní, resp. dovolaní napadnutých rozhodnutí.

11. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (I. ÚS 207/2020).

12. Zároveň aj zo samotného znenia § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľky vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

14. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu primárne namieta, že tento ústavne nekonformným spôsobom interpretoval § 59 zákona o energetike (v znení účinnom

do 31. decembra 2011, pozn.) z hľadiska spôsobu určenia a náhrady skutočnej škody pri neoprávnenom odbere plynu.

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

16. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu tak nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 1/2020).

17. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019).

18. S poukazom na uvedené východiská ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Po preskúmaní napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa, prihliadnuc na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, ústavnoprávne relevantným spôsobom vysporiadal s otázkou výkladu a aplikácie predmetných ustanovení zákona o energetike. Podľa posúdenia ústavného súdu aplikáciu predmetného právneho predpisu zo strany najvyššieho súdu v prípade sťažovateľky tak nie je možné označiť za svojvoľnú či popierajúcu jeho zmysel a účel. Najvyšší súd svoje závery, keď meritórne preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a dovolanie proti nemu ako nedôvodné zamietol, vecne, jasne a obšírne rozviedol v bodoch 13 až 27 svojho napadnutého rozsudku. Na tomto mieste však ústavný súd musí dať do pozornosti,

že sťažovateľkou predložený (ako príloha ústavnej sťažnosti, pozn.) napadnutý rozsudok bol nekompletný (neobsahoval strany 12 a 13, resp. neobsahoval kompletne body 20 až 22 napadnutého rozsudku, pozn.). Ústavný súd si tak kompletne napadnutý rozsudok na účel jeho preskúmania zadovážil prostredníctvom oficiálnej internetovej stránky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (v časti súdy – rozhodnutia, pozn.).

19. Pretože je sťažovateľke odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste preto nebude podrobne rozoberať. Len pre zdôraznenie uvedie, že najvyšší súd v ňom ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal otázku týkajúcu sa spôsobu výpočtu náhrady škody. V tejto súvislosti poukazuje najmä na časti napadnutého rozsudku, z ktorých vyplýva, že pre určenie výšky vzniknutej škody je nevyhnutné poznať presné množstvo odobratého plynu, a to je možné určiť len určeným meradlom s platným overením bez porušenia zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii. Preto pre určenie skutočného množstva neoprávnene odobratého plynu nie je možné ako relevantný údaj považovať ani údaj o spotrebe za predchádzajúce, prípadne nasledujúce obdobie. V nadväznosti na to jednoznačne poukázal na znenie § 59 ods. 2 a 3 zákona o energetike, v zmysle ktorých je odberateľ, ktorý neoprávnene odoberal plyn, povinný uhradiť skutočne vzniknutú škodu (ktorá má zohľadňovať množstvo skutočne odobratého plynu počas doby neoprávnenej odberu, pozn.), ak vznikla a zároveň ak nie je možné vyčísliť skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, v takom prípade sa použije spôsob výpočtu škody, ktorý ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo (teda vyhláška, pozn.). A keďže v danom prípade nebola takto jednoznačne a objektívne preukázaná skutočná škoda, bolo namieste aplikovať práve postup pri jej výpočte stanovený podľa vyhlášky. K námietke sťažovateľky o neakceptovaní záverov vypracovaného znaleckého posudku (resp. viacerých znaleckých posudkov, pozn.) sa najvyšší súd taktiež jasne vyjadril v obdobnom zmysle, že ak samotný prevádzkovateľ distribučnej siete, ktorý bol neoprávnene odberom plynu priamo poškodený, nemá objektívne možnosť zistiť množstvo skutočne odobratého plynu, obdobne nemôže množstvo skutočne odobratého plynu určiť ani samotný znalec v znaleckom posudku. Preto jeho závery nebolo možné v danom prípade považovať za objektívne, resp. ako reálne zistený stav, ktorý by preukazoval skutočné množstvo neoprávnene odobratého plynu v rozhodnom období. Tiež sa vyjadril k tomu, že rovnaký princíp je potrebné uplatniť pri oboch dôvodoch neoprávnenej odberu, a to ako podľa § 59 ods. 1 písm. b), tak aj podľa písm. d) zákona o energetike (odber nemeraného plynu, resp. odber plynu meradlom s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii, pozn.). Pretože v oboch prípadoch nie je možné objektívne stanoviť skutočné množstvo odobratého plynu. Najvyšší súd sa navyše v danej veci odvolal aj na už svoje predchádzajúce rozhodnutie v obdobnej veci (č. k. 5 Obdo 32/2018 z 29. novembra 2018, pozn.), v ktorom bola v období po podaní dovolania sťažovateľky obdobná právna otázka predmetom meritórneho dovolacieho prieskumu. Zároveň sa najvyšší súd vysporiadal (v bodoch 18 až 19.4 napadnutého rozsudku, pozn.) aj s otázkou nemožnosti aplikácie uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 137/2018-15 zo 14. februára 2018, na ktorý v dovolaní poukázala sťažovateľka, pre tento konkrétny prípad. Ústavný súd preto aj s poukazom na uvedené konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nevzhladol také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti na ďalšie konanie ústavný súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľkou namietaných práv. Závery najvyššieho

súdu v napadnutom rozsudku nie je možné označiť za svojvoľné, nelogické či z ústavnoprávneho hľadiska neutržateľné.

20. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020).

21. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu